

Élet és Világosság

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA

2008 / 7

Energiaforrás

Az energiaellátás évtizedek óta modern társadalmunk központi témája, melynek tárgyalása újra meg újra politikai, ideológiai és mindenekelőtt tudományos vitákat támaszt.

A hagyományos ásványi fűtőanyag egyre kevesebb, arról nem is beszélve, hogy egyértelműen káros a környezetre. Napjainkban sok szó esik a fenyegető klímaváltozás veszelméről, ami sok tudós nézete szerint már el is kezdődött, és következményei egyre nyilvánvalóbbak lesznek. Lázasan kutatnak alternatív energiák után. Még a Csernobil óta rettegett atomenergia is újból szóba került. Az energia tehát ugyancsak hatalmi politikai kérdés lesz, mint a gáz ára körüli csatázás mutatta Oroszország és egykori szövetségesei között.

Energia nélkül (szinte) semmi nem működik, ezt fájó világossággal tapasztalhatjuk iparosodott városainkban, ha csak rövid időre is kimarad az áramszolgáltatás. Középszerű vagy egyenesen súlyos káosz lesz a következmény.

Nem, energia nélkül nem megy semmi, de ez vonatkozik normális hétköznapijainkra is, és alapszabálya keresztyén életünknek. De honnan vegyük az energiát a kihívásokhoz, amiket az iskola, a munkahely, a társadalom, barátok és szomszédok támasztanak velünk szemben? Miből merítsünk erőt, hogy úgy éljünk, ahogy Isten elvárja?

Lelki erőforrás az Ige és az imádság, a napenkénti kapcsolat Urunkkal, Jézussal, akit életünk legkisebb részlete is érdekel. Vele mindent megbeszélhetünk, és meríthetünk az erejéből. Isten energiatartalékait még soha nem fenyegette kimerülés.

Azonban a mennyei tartalékok lelki táplálkozás folytán szolgáltatják az energiát. Ismered viszont a „büfé”, „imbisz”, „bisztró” helyiségekben elkapkodott gyorsétkezést? Ne gondold, hogy ez az utóbbi évszázad találmánya. Babilonban már a Kr. e.-i 6. században árusítottak az utcán kis gyorsan elkészített ételeket. A régi Rómában és Görögországban is léteztek ilyen utcai gyorsétkezdék. Különösen Kínában tradíció a főétkezések közti kisebb falatozás. A Han-dinasztia idején a kereskedők már ízes rákéselekre, halcsemegékre és töltött húsrá specializáltak magukat. Vajon jó dolog ez az ősi, praktikus és időt megtakarító ötlet?

Semmiképpen. Persze nem helytelen itt-ott valami ízes falatot bekapni, de a tartós gyorsétkezés nem egészséges táplálkozás. Gyomorpanasz, leépülés lehet a következménye.

Nincs olyan benyomásod, hogy a gyorsétkezés manapság életstílus lett? A gyors-étel mentalitás az élet valamennyi területén elterjedt. Mindennek gyorsan, lehetőleg azonnal meg kell valósulnia.

Nem torpan meg a gyorsfogyasztás keresztyén életünk előtt sem. Öt perc idő Isten számára, mielőtt kirohanok a házból. Este öt perc áhítat a naptárcédulával.

Gyorsétkezés – lelki értelemben. Elég ez, hogy tápláljon, hogy energiát adjon, hogy hitben növekedjem?

Mikor élveztem utoljára egy igazi menüt Uram asztalánál előétellel, több fogással és desszerttel? Nem lenne egyszer ismét aktuális jól feltankolni, betelni Isten csemegéivel?

/Time Keeper/

Jimi Hendrix legendája

1970. Az ismert gitáros és énekes, Jimi Hendrix ebben az évben adja egyik utolsó koncertjét.

Fellépése után rajongói nem hisznek a szemüknek: az ünnepezt sztár hatalmas erővel széttöri a gitárját. Orkánszerűen tör ki a tapsvihar. De hirtelen jeges, megdöbbsent csend lesz úrrá a közönség sorai közt: az énekes térdre rogy. Hosszú hallgatás után belekiáltja a terembe: „*Ha ismered az igazi békességet, gyere hozzám a kulisszák mögé!*”

A segélykiáltásra a számos jelenlevő közül egy sem reagál. Közömbösen, érzéketlenül, s mint akik képtelenek választ adni, mind elhagyják a termet. Nem sokkal később, 1970. szeptember 18-án Jimi Hendrix kábítószer túladagolás miatt meghal.

Ismerős neked az igazi béke hiányának ez a maros üressége? Csak Jézus Krisztusnál fogsz megnyugvást találni, Ő a békesség Fejedelme.

Isten szántóvetői

Willy Mast önéletrajza
(Folytatás)

A vadász megtérése

„Mast testvér, nem látogatnál meg ebben a kórházban egy rákbeteg férfit, aki valószínűleg már nem sokáig él?” – kértek egy másik alkalommal.

Többször elutaztam az illetőhöz, beszéltem neki Isten komoly szándékáról, hogy nem akarja a bűnös ember halálát, hanem hogy a bűnös megtérjen és éljen (*Ezékiel 33,14*). Ő azonban minden alkalommal hevesen bizonygatta saját igaz voltát, és Isten üzenete, amit közvetítettem neki, nem talált visszhangra nála.

Többször jelen volt a felesége, akinek megmondtam, hogy nem jövök többé, mivel a férje úgysem fogad el semmit. Az asszony erre sírva fakadt, és kérlelt, hogy ne hagyjam abba a látogatást

Megkerestem az ápolónővért, aki ezt a beteget gondozta. Idős hívő személy volt, minden tőle telhetőt megtett a páciensért, aki első osztályú szobában volt elhelyezve.

„Ez az ember nagyon igaznak tartja magát – mondtam. – Azt állítja, hogy egész életében mindent helyesen csinált, s neki nincsenek bűnei. Mi a véleménye róla, nővér?”

Ő – felelte az ápoló -, még soha egyetlen páciens nem kezelt olyan gorombán, mint az a férfi!”

Feltehetően a fia meg a felesége is tapasztaltak valamit ebből a bánásmódból.

„Nővér – érdeklődtem tovább -, nincs itt valahol egy üres helyiség, ahol röviden letérdelhetnénk, és kérhetnénk Istent, hogy ajándékozza meg ezt a szerencsétlen lelket bűnismerettel?”

Bementünk egy üres szobába, letérdeltünk, és buzgón kértük az Urat, hogy könyörüljön a betegem,

fedje fel előtte bűneinek sokaságát. Imádság közben Isten valahogy megmutatta nekem, mennyire szegény és beszennyezett ennek a férfinak az élete.

„Ő, testvér – sóhajtottam, amikor befejeztük -, csak megbánná és megvallaná ez az ember a bűneit, akkor lehetne rajta segíteni. Erre van ígéretünk 1Ján 1,8-9-ben. Viszont én nem olvashatom a fejére a vétkeket. Hiszen Jakab 5,16-ban ez áll: 'Valljátok meg vétkeiteket egymásnak és imádkozatok egymásért, hogy meggyógyuljatok; mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése.'”

„Ha ellenben ő nem vallja meg a bűneit – intett a nővér -, és Isten önnek betekintést enged a beteg életébe, akkor öné a felelősség, hogy azokat megmondja neki!”

Visszamentem a férfi szobájába, és megkértem a feleségét meg a fiát, hogy hagyjanak minket magunkra. Elmondtam aztán neki, amit Isten felfedett előttem. A beteg megrettent, elsápadt, és sírva fakadva hangosan felkiáltott:

„Ennél sokkal de sokkal több a bűnöm – ugye elveszett vagyok?”

Vétkei konkrétan megnevezve egymás után jöttek világosságra. Az illető teljesen összetört, és egyre vádolta magát. Most már így szólhattam hozzá:

„Nem fog elveszni, ha feltekint a Golgota keresztre, és hittel elfogadja, amit a Megváltó ott önért meghalt, de fel is támadott. 1Péter 2,24-ben így szól hozzánk Isten Igéje: '... aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnnek meghalva az igazságnak éljünk, akinek a sebeivel gyógyultunk meg.' Adjon hálát az Úr helyettes szervenéséért és haláláért, tegye meg most, mindjárt!”

És ó, Isten kegyelmének csodája, a beteg megtette, és Jézusban nyugalmat, békességet talált. Kérte, hogy hívjam a fiát és a feleségét. A családtagok bejöttek, leültek az ágy szélére, s a férfi szívből bocsánatot kérve beszámolt nagy örömről. Bátorította szeretteit, hogy ne várjanak a megtéréssel, ahogy ő oly sokáig tette. Végül köszönetet mondott nekem – egyébként a felesége és a fia is -, és arra kért, hogy a temetésén én tartsam a gyászbeszédet. Szóljak úgy a jelenlevőkhöz, ahogy vele beszéltem.

Kívánságának néhány nap múlva eleget tehettem. Gyártulajdonos volt, és negyven éven át a vadászársasághoz tartozott. Így aztán a temető megtelt a legkülönbözőbb emberekkel. Azt kell mondanom, hogy valóságos csatát vívtam vele a kórházban, de hűséges Uram mellettem állt, nem hagyott cserben.

Jól prédikál – vagy jót prédikál?

Találó és szemléletes módon beszél az Úr Ésaiás 52,7-ben a prófétán keresztül az Ő Igéjét hirdető szolgáiról:

„*Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, aki békességet hirdet, jót mond, szabadulást*

hirdet, aki ezt mondja Sionnak: uralkodik a te Istened!”

Egyszer felhívott valaki, és közölte, hogy egy nőtestvért agyvérzéssel a városi kórházba szállítottak. Azonnal odasiettem, hogy imádkozzam a beteggel. Az ápolónővér azonban visszatartott.

„N.-né öntudatlan állapotban van, úgysem tud beszélni velem, nem engedhetem oda önt.”

„Azonban prédikátor vagyok – feleltem -, és azért jöttem, hogy imádkozzam az illetővel.”

A nővér erre odavezetett a betegágyhoz. A hívő nőtestvért valóban eszméletlen állapotban találtam. Imádkoztam mellette, és az Úr azonnal válaszolt. Még imádságom közben magához tért a beteg, és amikor befejeztem, így szólt az ott álló nővérhez:

„Ez a prédikátorunk, aki oly jól tud prédikálni!”

„Nem, nem helyes, amit mondasz. Nem tudok jól prédikálni, hanem *jót mondani, az Úr Krisztus üdvösségéről beszélni, azt tudok* – igazítottam ki nevetve, és a beteg meg a nővér velem kacagtak.

Nos, annak a kiváltságnak ellenére, hogy jót prédikálhattam, gyakran mégis nagy kísértéseim voltak, amikor evangélizációt kellett tartanom. Különösen ha Svájcba küldtek ilyen szolgálatra, ahol Isten áldott szolgálói már régóta munkálkodtak. Az Úr azonban nekem is megparancsolta, mint Jeremiásnak: „... menj mindazokhoz, akikhez küldelek téged, és beszéld mindazt, amit parancsolok néked. Ne félj, mert én veled vagyok, hogy megszabadítsalak téged” (Jer 1,7-8).

És magam is milyen gazdag áldást nyerve térhettem onnan mindig haza! – Akik Őbenne bíznak, megtapasztalják hűségét!

Ahogy a borda helyreigazodik

Egészhetes evangélizációval bíztak meg egy svájci községben. A házigazda gyülekezeti elöljáró volt, s maga is többfelé tartott összejöveteleket.

A testvérral délelőtt látogatni jártunk, s én menetközben úgy elcsúsztam a síkos úton, hogy könyökömmel benyomtam egy bordámat. Nagy fájdalmat éreztem, és alig tudtam lélegzetet venni. Bajomban hűséges Uramhoz és Megváltómhöz kiáltottam.

„Drága Jézusom, előttem az egész heti szolgálat. Kérlek, segíts!”

A délutáni bibliaóra után odalépett hozzám egy idős férfitestvér, és olyan szorosan átölelt, hogy a fájdalomtól felkiáltottam. Persze ő semmit nem tudott a néhány órával azelőtti balesetemről, úgyhogy alaposan megijedt váratlan reakciómtól.

Azonban mi történt? A jó ember spontán ölelésével helyére nyomta defektes bordámat. Attól a pillanattól kezdve ismét rendesen lélegeztem. – De mit is jelentett ez a viharos ölelés? Csak a háláját akarta kifejezni azért, hogy eljöttem, s ő békességet találhatott Istennel.

A svájci közösség akkori elnöke telefonon meghívott magához következő hétfőre. Elmeséltem neki az esetet, és megkértem, hogy imádkozzon velem.

Így tehát Isten két embert használt, hogy segítse nek rajtam. Az egyik helyére nyomta a bordámat, a másik megkent a Szentlélek olajával. Uram rövid időn belül teljesen meggyógyított, úgyhogy továbbra is örömmel fújhattam a szabadság kürtjét Sion falain. Övé a hála és a magasztalás!

Hogy történhetett ez?

Emlékszem még egy nagyon különös, emberileg alig megmagyarázható, csodálatos élményre.

Egy vasárnap délelőtt kedves feleséggel Vaihingenbe utaztunk, hogy ott összejövetelt tartsak. Először a városon hajtottam keresztül-kasul, majd kiértem az autópályára.

Ötven kilométeres út volt mögöttem, amikor Vaihingenben kiszálltam, s ott egy barátságos gyermek mellém állva megszólított:

„Nézzé, a lakáskulcsa az autó tetején van!”

Valóban, a kulcs a csomagtartó lefelé lejtő tetején volt. Induláskor oda tettem, és ott felejtettem.

Gyorsan adni akartam valamit a gyerekeknek – de hova lett? Sem feleségem, sem én nem láttuk sehhol.

Talán Isten angyala volt, aki az egész út alatt szorongatta a kulcsot a csomagtartó tetején, hogy aztán Vaihingenben figyelmeztessen?

Csak ámulni tudtunk mindketten és az Urat magasztalni.

Ő valóban csodatevő!

(Folyt. köv.)

Neki is volt viszonya

Fiatal, hívő tanonc dolgozott egy nagyobb pékségben. Nem volt könnyű dolga. Munkatársai közt sokszor szennyes, csúnya volt a beszédstílus. Főleg egy idősebb segéd járt ebben élen, aki abban lelte gyönyörűségét, hogy állandóan kétértelmű vicceket mesélt. Boldogan sütkérezett a szegényes dicsőségben, míg a többiek sóváran hallgatták, és kurjongatva, hahotázva tapsoltak neki.

A fiatal tanuló viselkedése bosszantotta, mert ő kivonta magát az ilyen „élvezetből”. Nem hagyott kétséget afelől, hogy undorodik ezektől az ostoba viccektől. Ha a segéd megint belefogott, a kis tanuló félrehúzódott vagy befogta a fülét. Persze a mocskos szájú dühöngött emiatt. Hogy ez a kegyes, kényeskedő fickó csorbítja az ő diadalát!

Amikor egy napon a tanuló ismét mellőzte a trágár mesét, a segéd utánarohant. „Nyomorult kölyök vagy! – üvöltött rá. – Belőled soha nem lesz férfi. Aki férfi, meg tud emészteni egy erősebb viccet.” Ezek az erősebb viccek többnyire a zavaros szerelmi viszonytal voltak kapcsolatban, ahogy azt az ilyen kisszerű emberek élvezik. Most aztán a segéd tudni akarta: „Hát neked nincs viszonyod senki-

vel?” Mennyire meglepődött, amikor spontán jött rá a válasz: „Nekem már régóta van kapcsolatom!” Szóval a gyerek mégis együtt jár egy lánnyal! Elismerően megveregette a tanuló vállát. „Ennek örülök, csak akkor nem értem, miért húzódsz el mindig, ha egy zaftosabb történetet mesélek.”

„Olyan viszonyom nincs, amilyenre te gondolsz – magyarázta a fiú. – Lányokkal járni, ehhez még túl fiatal vagyok. Viszont kapcsolatom van az Úr Jézussal. És ez nagyszerű dolog!”

A segédnek elakadt a szava, ahogy fiatal munkatársa ragyogó szemébe nézett. Attól kezdve igyekezett fékezni magát a tanuló jelenlétében.

Arno Pagel

Béna segít a vaknak

Van Athénben egy intézet gyógyíthatatlan betegek számára, amolyan görög Bethel. Sokféle nyomorúság és betegség zsúfolódik ott össze. 500 ember él az otthonban: bénák, vakok, süketnémák, testi és szellemi fogyatékosok. Közöttük van Panos Stylianopoulos. Tizenkilenc éves korában lezuhant egy erkélyről, és eltörött a hátgerince. A lába azóta béna. 35 éve lakik már az intézetben. A balesete utáni első évek folyamán gyakran volt halálos beteg. Szívéből forró imádság szállt az Úrhoz: „Istennem, engedj még élnem, hogy jobban megismerjek és igazán követhesselek!”

Az ima meghallgatásra talál: Panos élő hitre jut, és ez a hit cselekedetekben lesz nyilvánvaló. Panos Stylianopoulosnak hamarosan nincs többé ideje arra, hogy saját szenvedésével törődjön. Először elkezdti önmagát képezni. Több nyelvet tanul, és olvassa a görög filozófusok műveit. Aztán Isten feladatokat bíz rá mások számára.

Szobáján egy vakkal osztozik. Panos felismeri: „Sokkal rosszabb vaknak lenni, mint bénának. Mennyi okom van hálát adni Istennek, hogy megőrizte szemem világát! Tennem kell valami vak szobatársamért!” Megtanulja a vakírást. Aztán elkészíti egy kis kézynomda tervét, amellyel olvasóanyagot lehet készíteni vakok számára. Létrejön egy egyszerű sajtógép. Emberek, akik szívükön hordják a vakok sorsát, támogatják Panost. Ő a kész nyomdát béna térdére helyezi, és kezével végzi rajta a munkát. A papíron hamarosan megjelennek a vakírás pontjai. Az első szöveg, amit Panos ki nyomtat, a Hegyi beszéd Boldogmondásai. Hadd ragyogjon ezekből a nagy ígéretekkel sugárzó fény vak barátjára is. A szobatárs tapogat kezével a papíron, ujjai megérintik a pontokat, és végigsimítják a betűk sorát. Látni lehet az olvasón: megértette az üzenetet, hallotta a Mester hangját, aki oly szeretettel szólt: „Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak.” Szívét betölti a béke és a fény.

Panos aztán a görög bölcsesség mondásait nyomtatja. Sok örömet jelent neki, hogy vak társának a lelki értékek után most a szellemi világ kincseit is feltárhatja. Új módszert dolgoz ki a vakírás megtanulására. Olyanoknak hasznos ez, akiknek nem volt lehetőségük vakok iskolájába járni. Csupán egy látóképes családtagnak kell kis segítséget nyújtania közben. A mi Panosunknak hamarosan tucatjával lesznek tanítványai. És máris új feladatra vállalkozik. Elkészíti vakírással a gimnázium tananyagát: az ógörögöt, modern görögöt, történelmet, matematikát, franciát stb. Vak fiúk és lányok nincsenek többé kizárva a magasabb iskolai képzésből. Eljuthatnak az egyetemig.

A vakok iskoláiban mindenütt megtalálhatók a Krisztusról szóló üzenetet közvetítő könyvek, és egyéb nevelő tartalmúak, amiket Panos készített. Fáradhatatlan munkájával semmit nem keres. Mindent kis saját készítésű nyomdájával végez, mely béna térdén fekszik. Hol maradnak az egészségesek, akiknek az élete a szeretet szolgálatában ilyen gazdag és gyümölcsöző, mint Panos Stylianopoulosé az athéni gyógyíthatatlan betegek intézetében?

Az élet csodája

Kendra Adams már több mint tíz éve küzdött a magzatok jogaiért, és közben sokszor feltették neki a kérdést: „Mi lenne, ha az ön gyermekét súlyos fogyatékoság fenyegetné? Nem döntene akkor a terhesség megszakítása mellett?”

Kendra mindig türelmesen elmosolyodott és megrázta a fejét: „Az életet Isten adja. Ő a teremtéskor minden egyes emberrel tervezett valamit.”

Álmában sem gondolt Kendra arra, hogy ez a téma egyszer személyesen az ő számára hihetetlen jelentőségű lesz. Miután férjhez ment, férjével együtt nagyon szerettek volna gyermeket, de három évig nem teljesült a kívánságuk.

Mikor végül megtudták, hogy Kendra gyermeket vár, kimondhatatlanul örültek, s úgy hitték, hogy gondjuk ezzel megszűnt.

Kendra terhessége kezdetben teljesen normális volt, azonban az ötödik hónapban egy vizsgálatnál megállapították, hogy valami nincs rendben.

„Egyrészt jó hírt közölhetek – mondta az orvos -, hogy ikrei lesznek, egy fiú és egy leány. Azonban a kislány állapota aggasztó. Túl kicsi és mintha nem fejlődne rendesen.”

Kendra Péterre nézett, aztán ismét az orvosra. „Talán nem olyan komoly a helyzet. – mondta. - Bizonyára minden rendben lesz.”

„Azért a biztonság kedvéért végeztessen még néhány tesztet.”

A következő hónapban Kendra megtudta, hogy a leányka agyveleje a koponyán kívül fejlődött.

„Nagyon sajnálom – mondta az orvos, miután közölte a szülőkkel ezt a jóbi hírt. – Itt nem tehetünk semmit.” Péter Adams az orvos arcát fürkészte abban bízva, hogy legalább egy szikrányi reményt fedez fel rajta kislánya számára. „Valóban nem lehet semmit tenni ez ellen?”

Az orvos a fejét rázta. „Sajnos nem. Minden beavatkozás azonnali halált jelentene ilyen esetben.”

Még annyit mondott, hogy ha a baba egy ideig életben maradna is, akkor sincs kilátás a szellemi fejlődésére.

Kendra lehajtotta a fejét és szabad folyást engedett a könnyeinek. *Istenem, segíts rajtunk!* - könnyörgött csendesen. – *Tégy csodát a kislányunkkal!*

Az orvos krárogott és nyugtalanul feszengett a széken. „Azt javasolnám, hogy végezzünk szelektív terhességmegszakítást, és ilyen módon oldjuk meg a problémát. Akkor elegendő magzatvíz lenne és megfelelő hely a másik iker számára, úgyhogy a fiúcska jól fejlődhetne.”

Kendra letörölte a könnyeit és rámeredt az orvosra. „El akarja venni a kislányunkat?” – kérdezte csodálkozva.

„Úgysem marad életben, Mrs. Adams. A megszakítás mindenki helyzetét könnyebbé tenné. Semmi értelme kiállni egy ikerszülést, s utána a traumát, hogy halott gyermeket szült.”

Kendra a férjére nézett, és hitetlenkedve rázta a fejét. „Doktor, én már érzem a baba mozgását. Pontosan tudom, melyik oldalon fekszik, mikor alszik és mikor van ébren. Lehet, hogy nincs kilátása hosszú életre, de amennyi az életből az övé lesz, az legyen a lehető legbiztonságosabb és legszebb. A magzatelhajtás nálunk szóba sem jöhet.”

Péter helyeslően bólintott. „Úgy gondolom, meg kell beszélnünk a szülés részleteit specialistákkal.”

„Igen, ez helyes – mondta az orvos vállat vonva. – Ami viszont engem illet, semmi értelmét nem látom a gyermek kihordásának.”

A házaspár könnyes szemmel hagyta el az orvos rendelőjét, és Kendra rögtön nekilátott, hogy megbirkózzon a dilemmával. „Nevezzük Annamáriának” – javasolta hazafelé menet. Péter lenyelte a torkában ülő gombócot. „Kérjük meg minden ismerősünket, hogy imádkozzanak érte!”

A következő hetek alatt a szülők számos ismerősüket felhívták, akik megígérték, hogy továbbadják a kérést, úgyhogy egy idő múlva emberek százai imádkoztak az egész országban Annamáriaért.

„Könyörögjetek gyógyulásért – kérte Kendra –, és imádkozzatok problémamentes szülésért!”

Utána Kendra az interneten informálódott a betegségről, amiben Annamária szenvedett, megsze-

rezte orvosok és önszegélyező csoportok nevét és címét, akik ilyen területen specialisták voltak, beszélt agysebészekkel, faxolt ultrahang képeket.

„Több nyugalomra van szükséged, Kendra - intette a férje. – Úgy viselkedsz, mintha egyedül kellene megoldanod a problémát.”

„Minden tőlem telhetőt meg akarok tenni, hogy segítsék a gyermekemnek, nem érted?”

„Természetesen értem. De sokat gondolkoztam a mi kis Annánkon. Valahogy úgy érzem, mintha valaki arra emlékeztetne, hogy Isten tervei néha mások, mint a mieink.”

Kendra egyetértett ezzel. Egyetlen egyszer sem vetette szemére Istennek, hogy ilyen fogyatékossgot engedett meg a kis magzat életében. Viszont még mindig rendíthetetlenül hitt abban, hogy Isten csodát tesz és meggyógyítja Annamáriát.

A hatodik hónap végén az ikrek elfoglalták végleges helyzetüket az anyaméhben. Az ultrahangvizsgálat kimutatta, melyik oldalon fekszik a kicsi lány. Kendra órákat töltött azzal, hogy beszélgessen gyermekeivel és hangosan imádkozzon értük. „Istennek terve van veled, kicsi Annamária - mondogatta. – Ne add fel, drágám! Minden jól fog alakulni.” Körülbelül ekkortájt hagyta abba Kendra a munkát, és otthon maradt. Az orvosok szerint több nyugalom döntő tényezőt jelenthetett abban a kérdésben, hogy Annamária túléli-e a terhességet, vagy már születése előtt meghal.

Az anyának néha eszébe jutott, milyen ironikus is a helyzete. Több mint tíz évig küzdött aktív módon a magzatelhajtás ellen, s most pontosan abba a helyzetbe került, amire nézve az emberek viták közben öneki szegezték a kérdéseiket.

Kendra olyan családban nőtt fel, ahol az életet drága értéknek tartották. Ismerősei ezért nem is lepődtek meg, hogy Kendra egyetemi éve alatt sok politikai ügyben aktív módon részt vett, amit véleménye szerint csak közös erővel lehetett megoldani. Iratrendezőjén szép rendben sorakoztak feminista jelszavak és abortusz elleni felszólítások. Szilárd meggyőződése miatt elnökké választották a „Országos Életvédő Nőegylet” nevű szervezetben.

„Minden élet számít – szokta mondani. – Istennek mindenkivel terve van.”

És most, amikor csodáért imádkozott Annamária számára, még mindig ugyanilyen biztos volt abban, hogy ennek a kicsinek joga van az élethez. A következő vizsgálatok azonban egyre-másra kimutatták, hogy a beteg iker károsodása súlyosabb, mint ahogy az orvosok eredetileg vélték.

„Abszolút kétséges, Mrs. Adams, hogy a kicsi túléli a terhességet – mondta az orvos. – Ezentúl hetenként vizsgálni fogjuk a szívhangokat, hogy megállapítsuk, él-e még.”

Annamária hétről hétre életben maradt. A hetedik hónap végén magas képzettségű orvosok és szülészek csoportja állt készen, hogy adott időben az ikreket császármetszéssel világra segítsék, mivel a spontán szülés a kislány számára halálos lehetett.

Körülbelül ugyanebben az időben Adamsék baráta személyes tragédiát éltek meg. A házaspár örömmel nyugtázta egy fiúcska születését, de röviddel utána megtudták, hogy a kicsi halálos szívbajban szenved, és csak szívatültetés menthetné meg. A baba negyedik helyen állt a várólistán, amikor szívecskéje megszűnt dobogni.

Kendra az esetről értesülve együtt gyászolt a házaspárral, de nem látott semmi összefüggést a barátok és saját helyzete között.

„Továbbra is csodáért kell imádkoznunk – mondta -, Isten meg fogja Annát gyógyítani és minden jóra fordul. Tudom, hogy az Úr a legjobbat készítette számunkra.”

Már majdnem eltelt a terhesség nyolcadik hónapja, amikor Kendra egy vasárnap délelőtt a templomban ülve hirtelen úgy érezte, hogy helytelen beállítottsággal imádkozott. Egy hang mintha azt mondta volna, hogy békességért kell imádkoznia, nem csodáért. Ez az érzés visszatért este is, amikor már az ágyban feküdt és a jövőn gondolkozott.

„Rendben van, Uram – imádkozott csendesen. – Ezentúl békét fogok kérni, és hogy elfogadjam a helyzetet úgy, ahogy Te adod. Ha van valami oka, hogy így kell imádkoznom, én benned bízva akkor ezt fogom tenni.”

A következő hetek alatt Kendra más irányban fejtette ki az energiáját. Ha Anna meghal születése után, akkor neki és Péternek segítségre lesz szükségük megbirkózni a veszteséggel. Kapcsolatba lépett szervezetekkel, melyek ikergyermeküket elvesztett szülők támogatására specializáltak magukat.

És még valamit tett. Egy este beszélt Péterrel, és másnap felhívta a donorkat számon tartó területi központot. Részletesen leírta Anna helyzetét, és beszámolt baráta gyermekének haláláról.

„Szeretnénk, hogy a kislányunk egy másik gyermek élete számára jelentsen valamit” – mondta.

Közben megtudta, milyen nehéz csecsemők és kisgyermek számára donorkat találni.

„Ha a magzat életveszélyesen fogyatékos, legtöbbször megszakítják a terhességet – mondták neki. – Ha pedig egy gyermek váratlanul meghal szülés közben vagy röviddel utána, a szülők olyan traumás állapotban vannak, hogy nem képesek a szerv adományozásának kérdésével foglalkozni.”

Kendra helyesnek látta a döntését. Annamária életének értelme lesz, ebben teljesen biztos volt.

Végre elérkezett a nap. December 13-án délelőtt Kendra és Péter bementek a klinikára, ahol már

várták őket az orvosok, hogy az ikreket terv szerint császármetszéssel világra segítsék. A szülők mindketten vegyes érzelmekkel küszködtek, mert világos volt előttük, hogy Anna csak nagyon rövid ideig fog életben maradni.

Amikor az orvos előkészítette az anyát a műtőben, Kendra elgondolkodva nézett rá.

„A mi kislányunknak olyan biztonságos helye van az anyaméhben. Azt kérdeztük magunkban, nem lehetne esetleg Jeffreyt kiemelni, s a kis Annát egyszerűen bent hagyni?”

Az orvos együttérzően pillantott Kendrára. „És meddig kellene ott maradnia?”

„Két évig, vagy háromig” – mosolygott Kendra könnyek között.

9,20-kor Jeffrey megszületett, és azonnal hangoosan üvöltöni kezdett. Egy perccel később a szülész-nő Péter karjába tette a kis Annamáriát, mialatt a szülész Kendrát ellátta.

„Rosszabb az állapota, mint ahogy feltételeztük – mondta a gyermekorvos nyugodt hangon, miközben a kislányt vizsgálta. – Hamarosan meg fog halni.”

Péter bólintott, és könnyein keresztül mosolygott saját és Kendra szüleire, akik eljöttek Chicagóból, hogy a kis Annát legalább egyszer karjukba vehessék, mielőtt meghal.

„Átvehetitek, ha akarjátok” – mondta az apa. Kendra édesanyja óvatosan karjába vette a gyermeket. Anna szeme nyitva volt, a nagymamára nézett.

„Dédnagymamád nemrég halt meg, kicsi Anna – mondta az asszony csendesen, és arcát a csecsemő arcához közelítette. – Bubbának neveztük őt. Ezt énekel majd neki, ha a mennyben találkozol vele.” Elkezdett egy régi angol bölcsődalt énekelni, s közben a könnyek végigfolytak az arcán. Aztán átadta a gyermeket a másik nagyszülőknek, s mindnyájan odasúghatták még a kicsinek, mennyire szeretik, és hogy a mennyben viszontlátják majd egymást.

A gyógyszerek hatása alatt és a kimerültség miatt Kendra nem tudta még tartani a csecsemőt, ezért Péter vette át ismét és ringatta a karjában.

„Mindig szeretni fogunk, Anna – suttogta Péter belenézve a kicsi sötétkék szemébe. – Részbe maradsz a családuknak, s majd egyszer valamennyien együtt leszünk.”

Anna kissé megmozdult és lerúgta a takarót. Két nővér ott állt a közelben, és csodálkozva, megdöbbenve figyelték. Négy óra telt el közben, és a gyermek a súlyos fogyatékoság ellenére még mindig életben volt.

Hat órával a szülés után a kis Anna utoljára nézett apja arcára és végsőt lélegzett. Nem sokkal később Kendra magához tért a narkózisból, és csak akkor fektették Annát a karjába.

„Sosem fogunk elfelejteni” – sírta csendesen.

Két nap múlva Kendrát és Pétert értesítették a szervadományozó központból, hogy Anna szívbil-lentyűje két halálos beteg chicagói gyermek életét mentette meg. Másnap a család összegyűlt gyászis-tentiszteletre. Kendra egészségi állapota és mély gyásza miatt nem tudott részt venni.

Hetek teltek el, mire Kendra egyáltalán képes lett valakivel Annáról beszélni. Csak később, békéért és megnyugvásért mondott, órákig való imádkozás után tudta felfogni Anna rövid életének értelmét.

„Ne haljanak meg a gyermekek – mondta. – Ha egy gyermek mégis meghal, ez arra kényszeríti az embert, hogy látásmódját megváltoztassa és élete minden pillanataért hálás legyen. Egy gyermek halála prioritásaink átgondolására és esetleges át-rendezésére kényszerít, és arra kötelez, hogy Isten iránti bizalmunk biztosítási kötvényét beváltsuk.”

Kendra és Péter ma biztosak abban, hogy Anna rövid élete az oka, miért oly hálásak fiukkal együtt minden új napért. Kendra idejének egy részét arra szenteli, hogy támogat tragikus veszteséget elszen-vedett szülőket, és segít nekik békességet találni.

„A legjobb, amit gyermekeink számára remélhe-tünk, nem az, hogy szép karriert futnak be, sikerük lesz és sok pénzt keresnek – mondja Kendra az embereknek, amikor Annáról beszél. – A legjobb, amit kívánhatunk nekik, hogy a mennybe kerülje-nek, és útközben a lehető legtöbb ember életét megérintsék. Ami bennünket illet, elmondhatjuk, hogy egyik gyermekünk már biztonságban megér-kezett, és nemcsak ennyit ért el, hanem útközben még két másik, halálosan beteg gyermek életét megmenthette. Hányan mondhatják ezt magukról, ha akár száz évig élnének is?” K.K.

Nem tudom végignézni fiatal emberek halálát

Hamburg élvezeti negyede: St. Pauli. Éjfél elmúlt. Esti szolgálatom után egy ismerőssel a „Große Freiheit” (Nagy Szabadság) úton járunk.

Életre szomjas emberek áradata hullámzik a vakí-tóan kivilágított bárók előtt. Tömegük báméskod-va hömpölyög a járdán, vagy éppen betérnek vala-melyik éjszakai lokálba. Fiatalok merednek a villo-gó fényreklámokra, amelyek azt ígérik a fantáziá-nak, amiről a felforrósodott vér álmodik.

Fiatalemberek csoportja áll mellettünk. Ruhájuk, mozgásuk, arcuk vidéki származásra enged követ-keztetni. Szemben izzó vörös fénnel hívogat egy bár. Az ajtóban álló livrés férfi megszólítja őket. Legjobb igyekezettel sem értem, amit mond. Min-denesetre észreveszem, hogy szavai nem hatástala-nok. A csoport egyik tagja – nyilván ő a vezérürü – kezével int a többieknek. És mindnyájan bevonul-nak. A bejáratnál álló rejtelmesen mosolyog.

Bénultan állok, miközben az utolsót is eltűnik. Nem tudok továbbmenni. Hágár szavai jutnak eszembe: „Ne lássam, amikor a gyermek meghal!”

„Te, nincs nyugalom – mondom a kíséremnek. – Utánuk kell mennünk.” Barátom először habozik, aztán megérti a dolgot. Bemegyünk.

Helyet foglalunk a fiatalok társaságában. Ők italt rendelnek, s közben sóváran legeltetik szemüket a hiányos öltözetű görölkön.

„Honnan jöttetek?” – kérdem az egyiktől.

„Schleswig-Holsteinből” – hangzik a válasz.

„Egyesület vagytok?”

„Ifjak népe!” – kiáltja valamelyik.

„Tulajdonképpen miért jöttetek be ide?” - fagga-tom tovább őket.

„Miért? Miért? – Valami élményt akarunk.”

„Hát a falutokban nincs semmi élmény?”

„Ugyan, abban az unalmas porfészekben csak vegetál az ember!”

„És itt akarjátok az igazi életet megtapasztalni? Gondoljátok, hogy ez itt az élet, itt kapjátok meg, amit kerestek? Aki ezen az utcán szerez tapasztala-tokat – teszem hozzá -, megmérgezi a fantáziáját, bűnnel terheli a lelkiismeretét. Itt az ember eladja elsőszülöttségét egy tál lencséért, mint Ézsau tette!”

Meghökkenve mind rám merednek. Egyikük hir-telen a vállamra üt. „Ember, miféle cég vagy te?”

„Lelkész vagyok.”

Egy bomba hatása sem lehetne erősebb ebben a pillanatban. Meglepődött csend telepszik a társa-ságra. A főkolompós lassan felemelkedik.

„Mindent inkább hittem volna, csak azt nem, hogy az egyház itt keres minket. Gyertek, menjünk! Elment az étvágyam!” Egy emberként emelkednek fel, és elhagyják a helyiséget.

Kíséremmel még sokáig állunk a lokál előtt. Fiatalok éjfélkor az életszomjas utcán! Éhség igazi élet után! Hogyan is mondta Ámós? „Ímé, napok jönnek, azt mondja az Úr Isten, és éhséget bocsátok e földre, nem kenyér után való éhséget, sem víz után való szomjúságot, hanem az Úr beszédének hallgatása után” (Ámós 8,11-12).

Lélekben beláthatatlan sokaságot látok. Felemelt kézzel esküsznek, hogy az út Beérsebába, a „nagy szabadságba”, az életbe vezet. Mi lesz a válaszuk? Pál azt mondja: „Adósok vagyunk nekik.” Urunk-al ellentétben elfelejtettük ezt? Egy éhségben síny-lődő világban, egy sivatagban az ember látszólag „nagy szabadságban” él, és abban a tévhitben, hogy a repedezett kutaknál szomjúságát csillapíthatja.

Adósok vagyunk! Tegyük bizonyosságot róla mindenkinél – amíg el nem temetnek minket -, hogy igazi élet és teljes öröm csak az Úrban van, aki azt mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csak én általam.”

Pár héttel később levelet kaptam. „Köszönöm az Igét, amit ott a bár előtt adott. Akkor éppen azon a ponton voltam, hogy megcsalom a menyasszonyomat. Isten az ön bizonyágtételén keresztül megőrzött – visszatartott a bukástól a hazug élet útján.”

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

Július 1. kedd **IKor 10,1-14**
„...aki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék.” 10,12.

Az Apostol a választott nép legnagyobb közösségi élményéből, a pusztai vándorlásból öt eseményt idéz fel, melyekből a jól induló, de elbizakodott vagy hitüket veszített emberek tanulságos kudarcát érthetjük meg. Aki jól indult, annak végig ügyelnie kell arra, hogy talpon is maradjon. Aki elkezdte, annak célba is kell érkeznie. Légy tehát óvatos, hallgass az intésre, és hidd el, hogy megérkezhetsz.

Július 2. szerda **IKor 10,15-22**
„...nem ihatjátok az Úr poharát és az ördögök poharát...” (21)

Itt a hangsúly a közösségen van. Az úrvacsora kapcsolatot teremt lélekben Krisztussal, az engesztelő vérrrel, s a testvérekkel is, akik Krisztus testét képezik, s ennek jelképe a kenyér. Nem lehetünk egymással szembenálló társaságoknak itt is és ott is egyformán megbecsült tagjai. A közösség választás. Dönts jól és vállald azokat, akik közé álltal.

Július 3. csütörtök **IKor 10,23-33**
„...mindent az Isten dicsőségére műveljete.” (31)

A jól választott közösség nem jelentheti a tágabb testvériségtől való elzárkózást. Az apostol nem tiltja a „hitetlenek közül” valók meghívásának elfogadását, sőt arra biztat, hogy tapintatból ne érdeklődjünk az étel eredete iránt. Mert fontosabb, hogy a szeretetért ne okozzunk a másinak csalódást vagy bántást. De ez valóban a mindenki iránt nyitott, szeretettel elfogadó Isten dicsőségének a keresése legyen! Se zsidókat, se görögöket, se Isten gyülekezetét meg ne botránkoztassuk. Ha szándékunk ellenére valaki mégis megütközne nyitottságunk miatt, azt meg kell tanulnunk elhordozni.

Július 4. péntek **IKor 11,1-16**
„...az asszony férfiúból van, azonképpen a férfiú is az asszony által, az egész pedig az Istentől.” (12)

A férfiak és a nők egymás mellett élése a gyülekezetben sem vita és probléma nélküli. Pálnak van határozott véleménye a két nem eltérő szerepéről, de fontosnak tartja hangsúlyozni az egymásra utaltságot, amiről oly gyakran elfeledkezünk. Becsüljük meg hát őszinte tisztelettel szívünk mélyéből a másik szolgálatát, és a Krisztus egyházán belüli nélkülözhetetlen és felcserélhetetlen szerepét.

Július 5. szombat **IKor 11,17-34**
„Vegyétek, egyétek! Ez az én testem...” (24)

Az úrvacsora, ami talán a kezdeti időben kicsit jobban hasonlított a mindennapi étkezéshez, mint ma, kezdte elveszíteni már az első gyülekezetben az igazi közösségi jellegét. Mindenki a maga elemőzsiáját ette, s a jómódúak nem osztották meg javaikat a szűkölködőkkel. Krisztusnak elképzelése eredetileg is az volt, hogy követői adják oda mindenüket a másikért. Az ő „teste” a „vegyétek” közösség, nem pedig az „adatok” vagy „miért is adnánk, ki-ki oldja meg a maga életét úgy ahogy tudja” gondolkodásúaknak a közössége. Az úrvacsorai alkalom mindig Jézus szándékának hitvalló megerősítése: mindenemet meg akarom osztani a másikkal.

Július 6. vasárnap **IKor 12,1-11**
„A kegyelmi ajándékokban...különbség van, ...a szolgálatokban is...a cselekedetekben is, de ugyanaz az Isten...” (12,4-6)

Nem vagyunk egyformák, és a szolgálat is sokféle. Isten bölcsen különböző érdeklődésűvé és más-más készségekkel rendelkezőkké tervezett bennünket. Aki felülmúlhatatlan a szolgálatokban, az ne irigyelje a kegyelmi ajándékok birtokosait, és aki mindenkinél inkább gyakorlatias, ne akarjon ehelyett elméleti, lelki dolgokat birtokolni. Mindannyian értsék meg, hogy egy harmonikusan működő test tagjai felcserélhetetlen szerepekkel.

Július 7. hétfő **IKor 12,12-31**
„...amelyek a test legerőtelenebb tagjainak látszanak, azok igen szükségesek.” (22)

Folytatva az egy test - egy közösség gondolatát: ebben a levélben, mely részint a gyülekezeti viszály miatt íródott, az apostol az ismert kisebbségi érzés nyomorúságát érinti meg. Vannak, akikből soha sem lesz vezető, akik úgy érzik, hogy őket kevésbé veszik észre, akik saját szemükben sem tűnnek elég fontosnak, és ez ráadásul el is keseríti őket. Pál nem gyöngédségből és udvariasságból hangsúlyozza nélkülözhetetlen voltukat. Az emberi test hasonlata bőségesen szolgált érveket. Jelenléteknél tűnő testrészeink esetleges hiánya vagy fájdalma a test egészét megkeseríti. Jelenlétük pedig a teljesség érzésével töltönek el bennünket. Így nem tudunk senkit sem nélkülözhetőnek tekinteni.

Július 8. kedd **IKor 13,1-13**
„...soha el nem fogy...” (8)

Különböző értékek között élünk. Némelyik múlandó, veszteségét mégis alig-alig tudjuk feldolgozni; és van örökbecsű, melynek pedig az értéke szinte felfoghatatlan. Az igazi szeretet az örök dolgok legjelesebbike. Ha bizonyos érzéseink átfőrnélnek (olykor éppen ellenkező végletre), akkor nem a

szeretet veszett oda, mert az elfogyhatatlan, eltűnethetetlen, pótolhatatlan, hanem valami labilis érzelmi állapot, amely függ az időjárástól, ingadozó hangulatunktól és sok más befolyásoló tényezőtől. Ismerd fel, ha nem valódi a szereteted, és törekedj, hogy a megfelelő forrásból megszerezhessed.

Július 9. szerda **IKor 14,1-23**
„...ne legyetek gyermekek értelemben...érettek legyetek.” (20)

Felnőttként is jól esik néha a gyerekkorba visszarévedni, újra megélni a szülők oltalmazó szeretetét, és a társadalom korábbi kiemelt figyelmét. A gyülekezetben ez a gondolat is terítékre kerül. Az apostol mintha azt sugallná, hogy nem feltétlenül szükséges („az avatatlan” kívülálló jelenléte is ezt kívánná) visszamennünk abba a korunkba, amikor még nem tudtunk beszélni anyanyelvünkön, csak hangokat hallattunk, gögicséltünk vagy nyafogtunk. Pál javaslatát megfogadva, törekedjünk inkább az értelmes (az értelemre ható) beszédre.

Július 10. csütörtök **IKor 14,24-40**
„...a próféta lelkek engednek a prófétáknak.” (32)

Elengedhetetlen a kicsik, a gyöngék, a „gyermekek” megbecsülése. De ezen túl azonos lelki ajándék birtokosai is tanuljanak meg egymásra tisztelettel és előzékenyen tekinteni. A prófétalelket nemcsak a kijelentés minősíti, hanem az is, ahogy a másik prófétához viszonyul.

Július 11. péntek **IKor 15,1-11**
„...az ő hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló...” (10)

Az élet végessége vagy kiterjeszhetősége minden kor hívő embereit elevenen foglalkoztatta. Mi is így vagyunk vele, és hányódunk vágyaink, reményeink és lélettani ismereteink között. Erdekes Pál okfejtése: a Feltámadott sok szavahihető embernek megjelent, akik ezt egymástól függetlenül állították, s vállaltak kijelentéseikért gúnyt vagy halált is. Az apostolnak magának is volt találkozás-élménye, de mégis inkább abból következtet az élő valóságra, ami belső átalakulásában végbement. Ha nem működne az élő és életre segítő kegyelem, pusztán valakinek az emléke és példája nem idézhetne elő olyan gyökeres és mindent meghatározó változást, mint, amit ő maga is átélt.

Július 12. szombat **IKor 15,12-22**
„...ember által van a halál, szintén az ember által van a halottak feltámadása is.” (21)

A halál tipikusan földi tényező. Elválaszthatatlan része az emberi történetnek. Nem lehet végső cél, és nem lehet nagyobb, mint maga az ember. Pál filozofikus és teológiai okfejtése szerint az első

halál is szoros összefüggésben van az emberi sorssal, ezért a feloldásának is megvan a maga emberi oldala. Szükség van valakire, aki emberként tör át ezen a szörnyű akadályon, és vívja meg győzelmesen az élet diadalát. Ez a második ember a feltámadott Krisztus.

Július 13. vasárnap **IKor 15,23-34**
„mint utolsó ellenség töröltetik el a halál.” (26)

Nem a halálé a végső hatalom, különben érvényes lenne az ember feletti világra is. Ott azonban nincs helye. Bár az „eltöröltetés” Ember által lett nyilvánvaló, mégis legfelsőbb isteni döntés eredménye. Sem a magunk, sem mások halálára nem gondolhatunk elégedetten vagy várakozva. A halál ellenség, s nem ránk, hanem órá vár a végső megsemmisülés.

Július 14. hétfő **IKor 15,35-50**
„Elvettetik...feltámasztatik.” (42)

A halál nemcsak megsemmisítendő ellenség, hanem közreműködésével valami számunkra pozitív dolog is végbemegy. A mulandó megsemmisül vagy átalakul, hogy előjöhessen belőle, ami örök, és változhatatlan. Ezért nem elkerülhetetlen rossznak, vagy egyszerűen csak elkerülhetetlennek, hanem életünk kiteljesedéséhez tartozó ügynek, átváltozásnak kell látnunk, amit a halállal kapcsolatban Urunk elgondolt. Ne csak az egyik oldalt lásd, hanem a másikat is. Nem vet el örökre az Úr...

Július 15. kedd **IKor 15,51-58**
„...hála az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk, a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (57)

Szándékunkban, álmainkban és meséinkben ott bujkál a vágy, hogy megküzdjünk a végső nagy ellenséggel. De ebben a viadalban alulmaradnánk. Ahogy az élet birtokosa életet adott, úgy a „diadalt” is az adja, akinek hatalma van élet és halál felett. Hitünknek elengedhetetlen része ez a bizalom.

Július 16. szerda **IKor 16,1-12**
„...tegye félre magánál, amit sikerül összegyűjtenie...” (2)

A világ sokszor önző és magának való. Az emberek általában úgy vélik, hogy ha ők gondoskodni tudnak magukról, ezt más is megteheti. Vagy ha külső segítség kell, jöjjön „az álom”, jöjjenek „a gazdagok”, lehetőleg mindig valaki más. A gyülekezet egyik ismertetőjele, hogy szociális érzékenységű. Mindenkinek joga és kötelessége, hogy ami tőle telik azt tegye. Isten országában a bőséges áldást jobban gerjeszti, ha az ember abból, amije van, tudatosan és rendszeresen ad a közösség dolgaira és a szegényeknek. Megszentelhetette vajon Isten az anyagiak és az adakozás területét is életedben?

Július 17. csütörtök

IKor 16,13-24

„... a szenteknek való szolgálatra adták magukat...
Ti is engedelmessédjétek az ilyeneknek, és minden-
kinek, aki velük szolgál és fárad.” (15-16)

Kritikusból és szerepzavarban szenvedő emberek-
ből a gyülekezetben is találunk eleget. Kevés a
hűséges és odaadó keresztény, aki erősíteni azokat,
akik a dolgok élén haladnak, és életüket egyetlen
célra, az Isten országának szolgálatára tették fel.
Működj együtt, légy támasz és imaháttér. Foglald el
megtisztelő helyedet, nem az aréna nézőterén, ha-
nem a küzdők oldalán!

Július 18. péntek

2Kor 1,1-14

„... halálra szántuk magunkat, hogy ne bizakod-
nánk mi magunkban, hanem Istenben, aki feltá-
masztja a holtakat...” (9)

Nem mindenki megy el olyan messzire, mint az
apostol vagy mai utódai. Ahogy Ábrahám áldozata
is megismételhetetlen. Van, akit arra rendelt az Úr,
hogy olyan mélységekben és messzeségekben kép-
viselje őt, ahol elfogynak az emberi garanciák az
életben maradásra. Van, akit már csak az a hit visz
tovább, hogy a Mindenhatónak hatalmában áll a
holtakat is feltámasztania. Ha nem is kíván tőled
Urad ilyen nagyszabású áldozatot, egy kis odaszá-
nás azért elkerülhetetlen lenne...

Július 19. szombat

2Kor 1,15-24

„... titeket kímélve nem mentem el eddig...” (23)

Sok minden mondható Pálra, de az nem, hogy hatá-
rozatlan és habozó. Gyakorlott utazó is, ezért nyil-
vánvaló, hogy a találkozás halogatása mögött csak-
ugyan a gyülekezet iránti gyöngéd szeretet lappang.
Nem feltétlenül kell azonnal intézkedni, ha valami
ellentmondásos helyzet kialakul. A másik iránti
kímélet és szeretet elegendő érv, hátha engedik,
hogy külső figyelmeztetés nélkül is munkálkodjék
bennük a Szentlélek ereje.

Július 20. vasárnap

2Kor 2,1-11

„... ilyen megbüntetése:...bocsátságok meg néki és
vigasztaljátok...” (7)

Inkább kedves évődést, mint szigorú dorgálást ér-
tünk ki az apostoli levélnek ebből a szakaszából.
Pál nem kívánja, hogy a magukról megfélemedezett
tagok (akik az ő tekintélyének is ártottak) kemény
büntetésben, esetleg kitagadásban részesüljenek.
Legyen az a büntetés, hogy a megbántottak vigasz-
talását és megelőlegezett bocsánatát kell fogadniuk.

Július 21. hétfő

2Kor 2,12-17

„Hála.... Istennek, aki mindenkor diadalra vezet
minket a Krisztusban.... ” (14)

Az „ ellenség ” hatalmasabb nálunk, erőnk sosem
elég, és gyakran kell küzdenünk kishitűségünkkel,

gyávaóságunkkal is. Nem tudjuk egymást, még ma-
gunkat sem győzelemre vezetni. De van valaki, Aki
sosem hagy elveszni, elbukni. Azonban nem min-
den magunk választotta csetepatéban áll az élünkre,
hanem „a Krisztusban” folytatott harcainkban. Sok
okunk van a hálára!

Július 22. kedd

2Kor 3,1-18

„... ugyanazon ábrázatra elváltozunk.... ” (18)

„Az Úr pedig a Lélek”, és ez az az „ábrázat”, mely-
re a testtől született embernek át kell változnia.
Lelkivé kell lennie, hogy életét és döntéseit ne a
mulandó világ versenyfeltételei, hanem Isten orszá-
gának dicsősége határozzák meg. Milyen ábrázatot
lát a világ rajtad? Látja-e a titokzatosan elváltozott
arc mögött Isten dicsőségét?

Július 23. szerda

2Kor 4,1-7

„... lemondunk a szégyen takargatásáról...” (2)

Általánosnak nevezhető az az igyekezet, hogy a
magunk múltjában vagy szeretteink ügyeiben a
szégyellni való dolgokat betakarjuk. Igen, a szeretet
sok vétket elfedez, sőt a szeretet himnusza szerint
mindent. Lehet sok gyengédség az ilyen szándék
mögött. De ha az Úr szolgálatába álltunk, a szé-
gyellni való dolgokból történt szabadulásunk példa
lehet más rejtőzködő embertársunk számára, hiszen
csak a megvallott, feltárt bűnből van szabadulás.

Július 24. csütörtök

2Kor 4,8-18

„... Jézus élete... látható legyen a mi halandó
testünkben...” (11)

Tünhet ellentmondásnak is, mégis igaz, hogy töre-
keny testünk láthatóbbá teszi Krisztus életét, mintha
emberfeletti lények volnánk. Pál kijelenti, hogy
amikor erőtlenség, akkor lesz igazán nyilvánvaló ben-
ne és rajta keresztül az Úr hatalma. A hívő ember
talán éppen ezért figyel, amikor földi testét beteg-
ség látogatja meg, és ezért vágyik többre, mint fizi-
kai gyógyulásra: meg akarja dicsőíteni az Urat azok
között, akik hasonlóképpen szenvednek.

Július 25. péntek

2Kor 5,1-10

„... mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus
ítélőszéke előtt...” (10)

Nem csupán az utolsó ítéletről szól ez a kijelentés
hanem arról is, hogy a hiteles mérce mindig az az
Ember, aki ugyanolyan feltételek között, mint bár-
mely halandóé, diadalra vitte az Úr törvényét, az Ő
országát. Ezért alkalmas arra, hogy bennünket is
megmérjen a végső számvetésben. Nem elég tehát
pusztán reménykednünk végtelen irgalmában. Kö-
vetnünk kell, hogy elérjük azt a szintet, amit ő em-
beri testben képvisel. Így lehetnénk igazán
krisztusiakká, valódi keresztényekké.

Július 26. szombat

2Kor 5,11-21

„... akik élnek, ezután ne maguknak éljenek.” (15/b)
Az „akik élnek” kifejezés azokra vonatkozik, akik a Krisztusban adott isteni hívásra feelve megtérnek, új életre kelnek. Más fogalmuk lett az életről. Míg maguknak éltek, halottak voltak, most, miután feltámadtak, másért vagy másokért élnek, ugyanakkor önző énjük számára halottá nyilvánítatnak. Ki-ki maga megvizsgálhatja, csakugyan él-e immár.

Július 27. vasárnap **2Kor 6,1-10**

„...ajánljuk magunkat...rossz és jó hír által...” (4.8)
Lehetetlen, hogy valaki számára vonzó legyen, vagy értéket lásson abban, ha rossz hírt terjesztenek róla. Pállal ez gyakran előfordult. Talán ritkábban kísérte tevékenységét jó hír. A megszólás, a kritika azonban nem szegte kedvét, az elismerés pedig nem tette elbizakodottá. Mindkét helyzetet képes volt Isten országa javára fordítani. Ne kapkodj, és legfőképpen ne ess kétségbe, ha rossz híredet költik. Formálhat abból is jó ajánlólevelet Urad.

Július 28. hétfő **2Kor 6, 11-18**

„...mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak...?” (14)

Azt már tudjuk, hogy a hívő ember, Isten népe általában érintkezik az őt körülvevő világgal. Még a baráti gesztusok (a közös asztal) is elfogadhatók olykor. Vannak kikerülhetetlen együttműködések, hiszen a hívő ember tudatos és megbízható állampolgár is. De szövetséget kötni Isten országa ügyében vagy más elszakíthatatlan és felbonthatatlan szövetséget vállalni, nem lenne sem tisztességes, sem igaz dolog. Az Úrnak sem tetszene. Ne félj olyan kapcsolatból való kimaradástól, mely legfeljebb a múlandó világban jelenthet hátrányt.

Július 29. kedd **2Kor 7,1-7**

„ Isten a megalázottak vigasztalója” (6)

Olyasfajta megaláztatást sejtünk a levélrészlet alapján, amit az apostol missziói munkája közben a világtól vagy hamis atyafiaktól szenvedett el. Isten vigasztalása pedig nem a szomorú ember lelkében végbemenő folyamat, hanem egy kedves, nyíltszívű atyafi (Titusz) megjelenése által következett be. Nagy kincs az igaz ember, Isten egyedülálló eszköze. Te is lehetsz a megalázottak vigasztalója!

Július 30. szerda **2Kor 7,8-16**

„ Isten szerint való megszorodástok...” (11)

Ahogy az időjárás is ingadozó, úgy az ember kedélyében is vannak derűsebb és borúsabb szakaszok. A szomorúság még nevetés közben is bennünk bujkálhat, és egyesek segítség nélkül nem is tudnak belőle kikászálódni. De az a lelkiállapot, amiről Pál beszél, nem az élet gondjai, a kapcsolatainkban bekövetkező kedvezőtlen változások vagy egészsé-

gi állapotunk miatt támad, hanem annak felismeréséből, hogy életünk jelentős részét tévedések, hibás döntések között éltük, és későn ébredtünk rá az Úrral való közösség kivételes értékére. Jó szívvel kívánhatunk mindenkinek ilyenfajta kétségbeesést és lelki mélypontot. Egészen egyedülálló lesz ebből a megelevenedés.

Július 31. csütörtök **2Kor 8,1-24**

„... gazdag lévén szegénnyé lett érettetek.” (9)

A gazdagság álma mindenkit megbabonáz. A vásárlóeszköz felhalmozódása azt a hamis biztonságérzetet sugallja, hogy elegendő pénzzel bármi megvalósítható. A bibliai üzenet tanulsága viszont az, hogy Isten országában igazi előrehaladást csak odaadással és a földi fizetőeszköz önzetlen kezelésével tudunk elérni. A tapasztalat is ezt mutatja. Nagy tervek álmodói céljuk elérését sosem anyagiaktól tették függővé. Azzal bárkinek sikerülne. De Isten országa felette áll a földi törvényszerűségeknek is.

HÍREK, IMATÁRGYAK

A holokauszt 64. évfordulóján egyházunk Kisvárdán május 30-án ismét megemlékezett a városból elhurcolt honfitársokról. Az egybegyűlteket Iklódy László lelkész köszöntötte. Az eseményen részt vett a Bessenyei Gimnázium tanára, valamint történelmi vetélkedőt nyert diákok, akik megosztották velünk a holokauszttal kapcsolatos gondolataikat. Iványi Tibor, egyházunk elnöke szólt a szegyenletes tényről, hogy igen kevés keresztény sietett a bajbajutottak segítségére, holott a kereszténység Izraelben gyökerezik, amelynek Jézus soha nem fordított hátat. És. 66,10 alapján („Örüljete Jeruzsálemmel”) beszélt afeletti örömről, hogy Izrael állama 60 éve újból megalakulhatott. Befejező imát és áldást ifj. Iványi Gábor mondott. Iványi Gáspár alkalomhoz illő zenével szolgált. - Utána a megkoszorúztuk a holokauszt áldozatainak kisvárdai kápolnánk falán elhelyezett emléktábláját. Az alkalmon két kisvárdai túlélő is jelen volt.

*

„Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet!”

A holokauszt kisvárdai túlélői és gyülekezetünk nevében szeretnék köszönetet mondani egyházunk elnökének, lelkészeinek, a gyülekezetek képviselőinek, akik szolgálatukkal, jelenlétükkel évről-évre hozzájárulnak ahhoz, hogy a fenti ézsaiási felszólításnak eleget téve a Kisvárdáról elhurcoltak emlékéket megőrizhessük, az élőknek vigasztalást nyújthassunk. Iklódy László, kisvárdai lelkész

*

Iványi Gábor, egyházunk alelnöke május 30-án hazatért izraeli útjáról, melynek során Izrael állam megalakulásának 60. évfordulója alkalmából több

helyen is megfordult. Találkozott Yuli Tamir oktatási miniszterrel, Ehud Olmert miniszterelnökkel és azoknak az észak-izraeli településeknek vezetőivel, ahonnan gyereksportokat hívtunk meg az elmúlt években. A nálunk járt fiatalokkal is volt alkalma találkozni. Elvitte egyházunk üdvözlését egy jelképes pénzügyi támogatással együtt. Ebben az évben újabb gyermekesportot várunk a leginkább támadott területekről. Minden segítséget köszönettel fogadunk!

*

Mint azt a médiák is közölték, június elején megérkezett Dél-Amerikából Nelson Pizarro, akiért sokan imádkoztak itthon és külföldön. A fiatalember első itthoni vasárnapján részt vett a békásmegyeri gyülekezet istentiszteletén, melynek végeztével a gyülekezet tagjai és az összegyűlt barátok szeretetvendégség keretében üdvözölhették őt.

Nelson 2001-ben tartóztatták le Ecuadorban kábítószer-csempészség miatt, és 8 esztendőre ítélték. Négy év után jó magaviseletéért helyben feltételesen szabaddá helyezték. Időközben levelező tagozaton elvégezte a Wesley János Lelkészképző Főiskola vallásnár szakát, államvizsgáját ez év februárjában Quitóban tette le. Kint tartózkodása alatt rákban megbetegedett. Időigényes és bonyolult közbenjáró munka eredményeképpen (melynek Iványi Gábor évek óta aktív mozgatórugója volt) jöhetett most haza, noha előbb még egy trombóza is elszendvedt. Az ügyben néhány hete Szili Katalin házelnök és Göncz Kinga külügyminiszter aszszony is közbenjárt ecuadori diplomáciai körökben. A fiatalemberre nehéz kezelések hosszú sora vár. Gondoljunk imában rá, a családjára valamint honfitársainkra, akik most is dél-amerikai börtönökben ülnek (jelenleg 14-en), és azokra, akik gondjaikat magukra vállalták.

*

Nyári táborok Hejcéjén

- Július 5 (Szo) – július 12 (Szo): családos.

Jelentkezési határidő: június 27.

- Július 22 (K) – július 29 (K): serdülő (12-14 évesek) és kisifjú (14-18 évesek).

Jelentkezési határidő: július 14.

- Július 30 (Sz) – augusztus 6 (Sz): fiatal felnőttek (18 év fölött).

Jelentkezési határidő: július 21.

- Augusztus 7 (Cs) – augusztus 14 (Cs): énekes/zenei.

Jelentkezési határidő: július 31.

Jelentkezési határidő: július 21.

- Augusztus 7 (Cs) – augusztus 14 (Cs): énekes/zenei.

Jelentkezési határidő: július 31.

Díjak:

Gyerek, tanuló: 20.000 Ft/tábor

Felnőtt: 25.000 Ft/tábor

Családos tábor díjai:

0-3 éves korig: 300 Ft/nap

3-16 éves korig: 1.200 Ft/nap

16 év fölött: 1.800 Ft/nap

A táborok díja (az útiköltségen kívül) minden, a tábor programjához kapcsolódó költséget magában foglal. Kérjük a korhatárokat és a jelentkezési határidőt betartani!

Jelentkezés, információ: Magyarországi Evangélikumi Testvérközösség, Budapest, Dankó u. 11. 1086. Tel.: (06-1) 577-05-15, Fax: (06-1) 577-05-14, E-mail: kommunikacio@wjlf.hu Honlap: www.metegyhaz.hu

*

Július 28-án Békásmegyeren egész napos programmal ünnepeljük a Megbékélés Háza Hangversenysorozat 9. évfordulóját különböző gyermek- és felnőtt-programokkal. A programok 11 órakor indulnak, és az este 7 órakor kezdődő koncerttel érnek véget. Bővebb információ honlapunkon ill. telefonon. Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

TARTALOM

Energiaforrás	1
Jimi Hendrix legendája	2
Isten szántóvetői (Willy Mast)	2
Neki is volt viszonya	3
Béna segít a vaknak	4
Az élet csodája	4
Nem tudom végignézni ...	7
Még egy perc	8
Hírek, imatárgyak	11

Élet és Világosság

Megjelenik havonként

Kiadja a

Magyarországi Evangélikumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu met_bp@uze.net

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Tibor

Éves előfizetési díj 960 Ft.

Egyes példányszám ára 80 Ft.

Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkeszi hivatalában.